

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Pepelovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Aleny Prieцelovej, v právnej veci žalobcu: **P., a. s., U.**, IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. L. J., s. r. o., S., proti žalovanému: **V. O., nar. X., Č.O.**, zastúpený advokátom JUDr. B. M., spol. s r. o., N., **o zaplataenie 336 263,06 eur s príslušenstvom** (251 384,37 ECU = 10 130 260,90 Sk), na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49 Cb 45/1996-Db- 372 z 19. decembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 49 Cb 45/1996-Db-372 z 19. decembra 2011 v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 313 350,71 eur s 20% úrokom z omeškania od 01. 06.2005 do zaplataenia a v časti o zaplataenie sumy 22 912,34 eur (690 257,21 Sk) konanie zastavil. Zároveň uviedol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca, pôvodne označený ako P., a. s., N., žalobou doručenu 1. februára 1996 uplatnil proti žalovanému pôvodne označenému V. O. - J. Č., právo na zaplatenie 10 130 260,90 Sk titulom zaplatenia kúpnej ceny dodaného tovaru, vyfakturovanej faktúrami, špecifikovanými v žalobe, splatnými v období od 13. 05. 1994 do 20. 09. 1994, a to na základe kúpnych zmlúv, uzavretých medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca vo faktúrach fakturoval okrem ceny piva aj cenu obalov, a to zálohovo s tým, že po vrátení obalov vystavil na ich cenu v prospech žalovaného dobropisy, výšku ktorých započítal na úhradu prvých sedemnástich faktúr, uvedených v žalobe, a to od faktúry č. 304 382 po faktúru č. 328 947 v plnom rozsahu a z faktúry č. 330735 ostala neuhradená suma 13 767,41 ECU. Konečný dlh žalovaného po jednostrannom započítaní ku dňu podania žaloby predstavoval po prepočítaní podľa aktuálneho kurzu Sk k ECU ku dňu splatnosti faktúr sumu 10 130 260,90 Sk. Po vykonaní kontrolného prepočtu žalobca upravil pôvodne uplatnenú sumu na 9 440 003,50 Sk (313 350,71 eur), ktorá zostala predmetom konania a zároveň zmenil dňa 05.06. 2005 žalobný návrh tak, že žiadal priznať aj 20% úrok omeškania ročne z tejto sumy od 01. 06. 2005 do zaplatenia. V časti obmedzenia žaloby o 690 257, 40 Sk (22 912,34 Eur) súd konanie podľa § 96 O. s. p. zastavil.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa jedná o spor s medzinárodným prvkom a pri aplikácii hmotného práva je potrebné vychádzať zo zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. V čl. VII bod 2 zmluvy o výhradnom predaji, uzavretej 17. 03. 1993, sa zmluvné strany písomne dohodli, že akékoľvek právne vzťahy vyplývajúce z tejto zmluvy sa budú riešiť podľa právneho poriadku Českej republiky. Na obchodný záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi, je preto potrebné aplikovať ustanovenia tretej hlavy českého Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb.) v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, ktoré upravujú vzťahy v medzinárodnom obchode. Medzinárodnou zmluvou, ktorou je viazaná Slovenská, ako aj Česká republika je Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru (Viedenský dohovor), zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 160/1991, ktorý pri skúmaní existencie záväzku na dodanie a odber tovaru je potrebné vziať do úvahy. Dohovor upravuje medzinárodnú kúpu tovaru a táto úprava má prednosť pred vnútroštátnou úpravou kúpnych zmlúv, uzatvorených od 01. 01. 1993 medzi českými a slovenskými podnikateľmi, ktoré vyplývajú z Občianskeho aj Obchodného zákonníka. Ak účastníci zmluvy chcú aplikáciu Dohovoru vylúčiť, musia to v zmluve explicitne vyjadriť. Pokiaľ tak neurobia, daný vzťah sa

bude riadiť prednostne Dohovorom v súlade s jeho čl. 6. Otázku platnosti zmluvy Dohovor však neupravuje. Pre aplikovateľnosť Obchodného zákonníka v medzinárodnom obchode majú podstatný význam unifikované vykladacie pravidlá, ktoré definujú rad pojmov používaných v medzinárodnom obchode, ktoré sú záväzné pre zmluvné strany v prípade, že ich prijmú. Najdôležitejšími vykladacími pravidlami sú INCOTERMS, ktoré predstavujú súhrn dodacích doložiek, pričom v prejednávanej veci sú záväzné vykladacie pravidlá z roku 1990. Práve na tieto podmienky sa zmluvné strany v zmluve odvolali, a preto majú prednosť aj pred dispozitívnymi ustanoveniami zákona. Právna úprava zmluvy o výhradnom predaji je obsiahnutá v ustanovení § 745 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré má podľa § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka kogentný charakter a nie je možné sa od neho odchýliť. Zmluva musí mať písomnú formu, podľa ktorej nielen dodávateľ je povinný k výhradným dodávkam jednému odberateľovi, ale aj odberateľ je zaviazaný synalagmaticky k odberu od daného dodávateľa, pokiaľ zmluva neurčí niečo iné. Záväzok nedodávať tovar inej osobe ako odberateľovi je rozšírený ustanovením § 746 na ďalšie osoby, ktorým zmluva umožňuje tovar dodávať, pričom konkrétne povinnosti vzniknú stranám až na základe konkrétnej kúpnej zmluvy, obvykle nazývanej aj zmluvou distribútorskou a odberateľ distribútorom. Zmluva o výhradnom predaji je aj zmluvou rámcovou, ktorá upravuje budúcu konkrétnu zmluvu kúpnu, čo je predmetom úpravy § 747 Obchodného zákonníka. Nie je však vylúčené, aby v tej istej zmluve o výhradnom predaji došlo aj k uzavretiu konkrétnej kúpnej zmluvy tak, ako sa to stalo v prejednávanej veci, keď zmluvné strany 17. 03. 1993 dohodli v prílohách A až E, ktoré sú nedeliteľnou súčasťou zmluvy, dodávky k 31. 12. 1993 v konkrétnych množstvách, cenách a iné podmienky aj do budúca, pretože počítali s trvaním obchodného vzťahu do roku 2003. V konaní bolo preukázané, že účastníci sa zmluvou o výhradnom predaji riadili nielen v roku 1993, ale aj v roku 1994 až do ukončenia vzťahu, ku ktorému došlo jednostranným odstúpením od zmluvy žalobcom ku dňu 14. 09. 1994. K predĺženiu zmluvy na rok 1994 došlo v zmysle jej článku VI. bod 1 podpisom prílohy B, ktorá konkretizovala sortiment, množstvo, cenu inak ako príloha B pre rok 1993. V zmluve bolo dohodnuté, že všetky dodávky budú realizované žalobcom ako predajcom v parite CPT podľa vykladacích pravidiel INCOTERMS 1990 na sklad distribútora (veľkosklad) na zmluvnom území Slovenskej republiky, podľa písomnej objednávky žalovaného ako nákupcu, ktorú stačilo zaslať faxom alebo telexom do sídla predajcu. Medzi účastníkmi tak bolo dohodnuté miesto dodania tovaru odporcovi na sklad distribútora, pričom z výsluchu žalovaného, tvrdenia žalobcu, ako aj zo zmluvy vyplýva, že distribútorom – veľkoskladom nebol žalovaný, ale tretí subjekt,

ktorému mal žalobca na základe pokynu žalovaného dodať tovar priamo. Neobstojí tak tvrdenie žalovaného, že dodaním tovaru priamo distribútorom žalovaného, s ktorými mal žalovaný zmluvné vzťahy, si žalobca nesplnil povinnosť dodať tovar výlučne jemu. Žalobca v konaní preukázal dodacími listami, nákladnými listami, ako aj faktúrami, že povinnosť dodať tovar žalovanému splnil, o čom svedčia podpisy odberateľov – konkrétnych distribútorov, ktorých bol žalovaný povinný oznámiť žalobcovi pred tým, než začal s nimi obchodovať. Takto postupoval žalovaný nielen v roku 1993, ale aj v roku 1994, preto je možné považovať takýto spôsob obchodovania za obchodnú zvyklosť a prax, na základe ktorej fungoval obchod medzi účastníkmi takmer dva roky. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že žiaden tovar, zaplatenie ceny ktorého je predmetom konania, mu nebol dodaný, pretože sám žalovaný vo vyjadreniach z 12. 04. 2010 alebo z 30. 11. 2011, ako aj v daňovom priznaní za rok 1994 uviedol, že mal príjmy z predaja tovaru vo výške 95 553 163,-- Sk a výdavky z nákupu vo výške 85 719 411,-- Sk a že mu žalobca dodal v roku 1994 len 44 021,30 hl piva a zvyšok do 100 000 hl mu nedodal. Z potvrdení na dodacích listoch vyplýva, že tovar, ktorý je tam deklarovaný, ktorý potvrdil žalovaný či už svojim podpisom alebo pracovníkom, ktorý za neho konal podľa § 15 Obchodného zákonníka, aj prevzal. Ak sa aj na dodacích listoch nachádzalo potvrdenie obchodnej spoločnosti J. Č. ako spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá vznikla v máji 1994, súd mal za to, že z veľkoskladu žalovaného, ktorý mu patrila ako fyzickej osobe podnikateľovi, výhradnému nákupcovi, dodal tovar spoločnosti s ručením obmedzeným ako svojmu odberateľovi – distribútorovi. Podľa súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že predmetom sporu je aj cena obalov, pretože zo žalobného návrhu, ako aj z podaní žalobcu vyplýva, že predmetom sporu cena obalov nie je, predmetom sporu je výlučne len cena piva, ktorú na základe vystavených a uplatnených faktúr žalovaný žalobcovi v dohodnutej 14-dňovej lehote nezaplatil a v konaní žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by tak bol urobil. Obaly boli vždy fakturované žalobcom len žalovanému a nie jeho distribútorom, tak isto ako aj cena piva, a ak aj boli obaly vrátené konečnými odberateľmi, tak započítanie ceny obalov, ktorá síce mala byť dobropisovaná žalovanému, bola žalobcom započítaná výlučne voči pohľadávkam žalovaného. Žalobca podľa zmluvy o výhradnom predaji musel dopredu odsúhlasiť odberateľov – distribútorov žalovaného, preto presne vedel, komu sa pivo na území Slovenskej republiky distribuuje. Rovnako nie je relevantná ani námietka žalovaného, že žalobca už nemohol v roku 1994 dodávať pivo v KEG obaloch, preto je sporné, či vôbec pivo, ktoré vyfakturoval faktúrami, aj skutočne dodal. Systém nakladania

balenia a uloženia obalov spolu s tovarom – pivom bol dohodnutý v prílohe C Balenie zmluvného tovaru zo dňa 16. 04. 1994, na základe ktorej bol žalovaný povinný vracať obaly žalobcovi a žalobca po ich vrátení bol povinný vystaviť na ich cenu dobropis. V prípade, že žalovaný tak, ako v konaní tvrdil, vrátil väčšie množstvo obalov, než na ktoré žalobca vystavil dobropisy, bol povinný toto svoje tvrdenie vierohodne preukázať, čo nespravil a pohľadávku, ktorá mu mala vzniknúť z titulu nevystavenia dobropisov žalobcom po tom, ako on sám, resp. jeho distribútori mali vrátiť obaly žalobcovi, nešpecifikoval ani čo do výšky, ani čo do právneho dôvodu vzniku a splatnosti tvrdenej pohľadávky. Žalovaný v konaní nepreukázal ani to, že by mu bolo dôvodne vzniklo právo na zmluvnú pokutu, ktorú si vzájomným návrhom z 29. 06. 2010, upraveným 30. 11. 2011 uplatnil z titulu nedodaného piva v množstve 55 970,78 hektolitrov. Faktom je, že žalobca od zmluvy 14. 09. 1994 jednostranne odstúpil pre porušenie povinnosti žalovaného, ktorý za dodaný tovar neplatil, preto nie je možné vykladať právny úkon jednostranného odstúpenia žalobcu od zmluvy, ktorý mal za následok zrušenie zmluvy a ku ktorému došlo zavinením žalovaného, v jeho prospech. Z tohto dôvodu nemohlo vzniknúť žalobcovi právo na zaplatenie zmluvnej pokuty, keď sám zaviniť, že žalobca od zmluvy odstúpil. K odstúpeniu môže dôjsť za podmienok uvedených v § 749 Obchodného zákonníka, pričom nie je vylúčená ani aplikácia § 344 Obchodného zákonníka. Súd na kompenzačnú námietku, uplatnenú žalovaným v konaní podľa § 98 O. s. p. do výšky žalobcom uplatnenej sumy, ktorú považoval len za obranu, neprihliadol. Povinnosť žalobcu dodať žalovanému tovar vznikla na základe jeho telefonických, prípadne písomných objednávok, ktorý spôsob uzatvárania kúpnych zmlúv žalovaný na pojednávaní potvrdil. Zmluva pre výhradný predaj zanikla až doručením odstúpenia od zmluvy 14. 09. 1994, žalovanému z dôvodu jeho podstatného porušenia, pretože žalovaný za dodávky piva, ktoré mu žalobca dodal, nezaplatil, tak zo zaniknutej zmluvy žalovanému nemohlo vzniknúť právo na zaplatenie zmluvnej pokuty do budúca, to znamená od 14. 09. 1994 do 31. 12. 1994. Z výpovede samotného žalovaného vyplýva, že žalovaný objednával u žalobcu telefonicky množstvá a sortiment piva, ktoré mu žalobca buď dodával priamo, alebo ho dodal jeho odberateľom – distribútorom, ktorých mu nahlásil, a to priamo do ich skladu. Bol to preto sám žalovaný, ktorý objednával s príkazom pre žalobcu na dodanie piva tretím osobám za cenu, ktorú dohodol on so žalobcom, v dôsledku čoho, ako to vyplýva aj zo zmluvy o výhradnom predaji, bol žalobca ako dodávateľ oprávnený fakturovať cenu dodaného piva priamo žalovanému a nie tretím osobám. Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobcom uvedené faktúry v žalobe v lehote zaplatil, preto je aj jednostranný právny úkon započítania vykonaný

žalobcom platným právnym úkonom. Podľa zistenia súdu vykonal žalobca započítanie pohľadávok voči žalovanému oproti sumám, na ktoré vystavil dobropisy za vrátené obaly priamo v žalobe, preto si žalobca uplatnil právo na úrok z omeškania k tým faktúram, ktoré žalovaný v lehote splatnosti nezaplatil, až od podania žaloby na súd. Nie je preto možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že žalobca podal žalobu na súd predčasne, pretože predmetom sporu nie je úhrada ceny obalov, ako sa mylne domnieva žalovaný, ale zaplatenie ceny piva. Ak by bol žalovaný v rámci kompenzačnej námietky preukázal, že má voči žalobcovi existujúcu a konkrétne vyčíslenú pohľadávku, spočívajúcu v nezaplatenej cene zálohovaných obalov, bol by sa ňou súd v konaní, a to ako s predbežnou otázkou, zaoberal. Žalovaný existenciu takejto pohľadávky voči žalobcovi nepreukázal, rovnako ako nepreukázal ani opodstatnenie vzájomného návrhu, predmetom ktorého je právo na zmluvnú pokutu, vypočítanú z ceny nedodaného množstva piva žalobcom za čas od doručenia listu žalobcu žalovanému, ktorým jednostranne od zmluvy o výhradnom predaji odstúpil, t. j. od 14. 09. 1994 do konca roka 1994, za ktorý žalovanému nebolo dodané podľa jeho tvrdenia pivo v množstve 55 978,70 hl.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel súd k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie ceny piva, vyfakturovanej faktúrami s prílohami – dodacími listami, nákladnými listami opatrenými potvrdeniami odberateľov – distribútorov je v súlade s § 409 Obchodného zákonníka dôvodný. Vzhľadom k tomu, že žalovaný meškal s úhradou peňažných záväzkov, ktoré sú predmetom konania, vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania v súlade s § 369 a § 502 Obchodného. Výška úroku z omeškania za obdobie od mája do septembra 1994 vykazuje priemer 19% a po jej zvýšení o 1% je dôvodná výška úroku z omeškania v sadzbe 20% ročne tak, ako si to žalobca uplatnil, pričom výšku úroku z omeškania žalovaný nenamietal.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie s poukázaním na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O. s. p., čo znamená, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ namietal, že v konaní neboli dodávky tovaru preukázané, pretože nie je dôkaz, ktorý by dosvedčoval, že dodaný tovar tretím osobám na území Slovenskej republiky bol žalovaným v súlade s čl

V ods. 1 zmluvy písomne objednaný a že by boli objednávky zo strany žalobcu písomne potvrdené. Neobstojí tak tvrdenie súdu prvého stupňa, že sa medzi účastníkmi konania jednalo o obvyklú obchodnú zvyklosť a prax. Ďalej odvolateľ uviedol, že súd tiež nesprávne posúdil jeho nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, keďže bolo preukázané, že v jednostrannom odstúpení od zmluvy nebol vôbec vymedzený dôvod odstúpenia. Navyše žalobca nepreukázal, že by žalovaný bol na konanie v rozpore so zmluvou (neplatenie za dodaný tovar) písomne upozornený. Namietal, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal podaním, adresovaným žalobcovi, v ktorom vyjadril nesúhlas s odstúpením žalobcu od zmluvy. Podľa názoru žalovaného otázka vyriešenia platnosti odstúpenia od zmluvy mala byť prejudiciálne riešená súdom prvého stupňa. Namietal tiež záver súdu, že žalovaný nespochybnil nárok žalobcu, pokiaľ sa týka ceny piva, pretože takéto tvrdenie je vytrhnuté z kontextu. Neobstojí ani vyhodnotenie skutočnosti o dodaní tovaru spoločnosti J. Č., s. r. o., ako odberateľovi žalovaného, pretože táto osoba je vo faktúrach označená ako fakturačná osoba. Podľa žalovaného v konaní nebol produkovaný jediný dôkaz o tom, že by žalovaný zabezpečoval dodávky tretím osobám – distribútorom a že by im účtoval cenu za pivo. Poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa nesprávne považoval listiny založené do spisu žalobcom a pripojené k jednotlivým faktúram ako dodacie listy a nákladné listy ako doklady, preukazujúce dodržanie podmienok dodávky tovaru, pretože skutočné dodanie tovaru je možné pri zahraničnom obchode preukázať jedine dokladmi o prechode tovaru na predaj na vnútornom trhu, teda dokladmi o colnom vyhlásení. Takýto doklad však nebol pripojený ani k jednej faktúre, založenej do spisu. Neobstojí ani vyhodnotenie nárokov na vysporiadanie ceny obalov. Dobropisovanie obalov žalobcom nebolo vykonané v súlade s dohodou účastníkov, zakotvenou v zmluve o výhradnom predaji, podľa ktorej bolo potrebné dodržať dohodnutý spôsob pre odsúhlasenie stavu obalov a spôsobu ich zúčtovania. Z obsahu odvolania jednoznačne vyplýva, že smerovalo proti časti výroku rozhodnutia, ktorou bolo žalobe vyhovené a výrok rozhodnutia o zastavení konania nebol odvolaním napadnutý. Odvolateľ navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal vec podľa § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe o zaplatenie 313 350,71 eur (9 440 003,49 Sk) s úrokom z omeškania vo výške 20% od 01.06.2005 do zaplatenia. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca preukázal nárok na zaplatenie kúpnej ceny dodaného tovaru – piva, špecifikovaného vo faktúrach uvedených v žalobe. Podrobne a zrozumiteľne v odôvodnení rozhodnutia uviedol, z ktorých skutočností mal preukázané splnenie dodávok žalovanému v mieste a čase dohodnutom v zmluve o výhradnom predaji a vysvetlil, ako sa vysporiadal s podstatnými námietkami žalovaného, ktoré sú v zásade zhodné s jeho námietkami v odvolacom konaní. V odôvodnení tiež uviedol, podľa ktorých ustanovení zákona predmetný medzinárodný obchodný vzťah účastníkov konania posúdil. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje.

Podľa § 745 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodní zákonník Českej republiky v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len Obchodný zákonník), zmluvou o výhradnom predaji sa zaväzuje dodávateľ, že tovar určený v zmluve nebude v určitej oblasti dodávať inej osobe ako odberateľovi.

Dodávateľ nesmie po dobu platnosti zmluvy dodávať stanovený tovar priamo ani nepriamo nikomu inému vo vyhradenej oblasti ako odberateľovi, prípadne osobám, ktorým to zmluva dovoľuje. (§ 746 veta prvá Obchodného zákonníka).

Podľa § 747 Obchodného zákonníka, jednotlivé predaje v rámci zmluvy o výhradnom predaji sa uskutočňujú na základe samostatných kúpnych zmlúv. Časť obsahu týchto zmlúv môže byť dohodnutá už v zmluve o výhradnom predaji.

Podľa § 409 Obchodného zákonníka, kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnutelnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúce sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.

Podľa § 98 O. s. p., vzájomným návrhom je i prejav odporcu, ktorým proti navrhovateľovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len pokiaľ navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil navrhovateľ. Inak súd posudzuje taký prejav len ako obranu proti návrhu.

Žalovaný v odvolacom konaní opätovne tvrdil, že žalobca nepreukázal splnenie dodávok tovaru, zaplatenie ceny ktorého je predmetom konania, na ťarchu žalovaného, pretože nepredložil súdu písomné objednávky tovaru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na správne skutkové závery súdu prvého stupňa, že tovar bol v súlade so zmluvou o výhradnom predaji, uzavretej účastníkmi konania 17. 03. 1993, dodávaný distribútorom žalovaného na území Slovenskej republiky, ktorí písomne potvrdili prevzatie tovaru. Z čl. II bod 3 a čl. V bod 1 uvedenej zmluvy vyplýva, že žalovaný ako nákupca sa zaviazal predávať zmluvný tovar na zmluvnom území (Slovenskej republiky) pomocou distribútorov, ktorí boli odsúhlasení žalobcom ako predajcom, pričom dohodnutým miestom splnenia dodávok bol sklad distribútora na zmluvnom území. Okruh distribútorov bol obom účastníkom obchodnoprávneho vzťahu známy a vzájomne dohodnutý a žalovaný túto skutočnosť nespochybnil. Nenamietal ani prevzatie predmetného tovaru distribútormi. Správne súd v odôvodnení uviedol, že takto účastníci postupovali od uzavretia zmluvy a poukázal tak na obchodnú prax a zvyklosť, ktorú účastníci vo vzájomnom obchodnoprávnom vzťahu medzi sebou zaviedli. Námietky, založené na tvrdení, že neexistujú písomné objednávky, sa vzhľadom na vykonané dokazovanie javia ako účelové. Z vykonaných dôkazov nevyplývala skutočnosť, že by tovar, zaplatenie ceny ktorého je predmetom žaloby, žalobca dodal priamo distribútorom žalovaného mimo rámca zmluvy o výhradnom predaji bez vedomia žalovaného. Takéto konanie žalobcu by bolo v rozpore s čl. I bod 1 zmluvy o výhradnom predaji, v ktorom je vyjadrený záväzok žalobcu nedodávať v priebehu platnosti zmluvy dohodnutý tovar na území Slovenskej republiky nikomu inému ako žalovanému a zároveň aj v rozpore s citovaným ustanovením § 745 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ďalej je potrebné uviesť, že žalovaný spočiatku nenamietal nárok na zaplatenie ceny za dodaný tovar ale namietal skutočnosť, že od ceny mala byť odpočítaná cena obalov, ktoré žalobcovi vrátil. Žalovaný v konaní nepreukázal tvrdenie, že žalobcovi vrátil väčšie množstvo obalov ako množstvo, ktoré už žalobca od fakturovanej ceny za dodaný tovar odpočítal, a preto záver súdu prvého stupňa o zostatku nezaplatenej ceny za dodaný tovar je správny. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd dostatočne vysvetlil, ako posúdil vzájomný návrh žalovaného, súvisiaci

s uplatnením jeho nároku na zmluvnú pokutu. Vzájomný návrh žalovaného, ktorý neprevýšil uplatnený nárok, súd správne podľa § 98 O. s. p. považoval za jeho obranu proti žalobe a odvolací súd sa stotožňuje so záverom, že žalovanému nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za nedodanie tovaru po zániku zmluvy o výhradnom predaji, v dôsledku odstúpenia žalobcu od zmluvy, nevznikol.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie je prijaté v pomere hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. novembra 2013

JUDr. Viera Pepelová , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová